

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ТЕХНОЛОГІЙ ТА ДИЗАЙНУ
ФАКУЛЬТЕТ КУЛЬТУРИ І КРЕАТИВНИХ ІНДУСТРІЙ
КАФЕДРА СЦЕНІЧНОГО МИСТЕЦТВА І КУЛЬТУРИ**

ТВОРЧИЙ ПРОЄКТ

(Анотація до демонстрації творчого проєкту:

«Створення сценічного образу Андрія у творчому проєкті-виставі за мотивами п'єси Марини Смілянець “Кава перших побачень”: аналіз і сценічне втілення»)

Виконав:

студент 4 курсу, групи БАМП 1-22
спеціальності - 026 Сценічне мистецтво
ОП «Акторська майстерність та
продюсування»

Карпов Владислав Юрійович

Керівник творчого проєкту:

старший викладач кафедри
Кіно Віталій Анатолійович

Посилання на відеофіксацію творчого проєкту:

<https://youtu.be/c5KRVkyIYcc?si=A0RaqPozlQMVZtZh>

Київ – 2026

ЗМІСТ

ВСТУП.....	3
РОЗДІЛ 1. ВИКОНАВЧА СКЛАДОВА ПРОЄКТУ	6
1.1. Стислі дані про виконавця	6
1.2. Стислі дані про колектив та партнерів	7
1.3. Стислі дані про місце реалізації проєкту	10
РОЗДІЛ 2. ОПИС ДИПЛОМНОГО ПРОЄКТУ	11
2.1. Формулювання фахового завдання кваліфікаційної роботи	11
2.2. Тема дипломної вистави	13
2.3.Режисерське рішення вистави та місце ролі в загальній концепції.....	14
РОЗДІЛ 3. ПРОЦЕС РОБОТИ НАД ДИПЛОМНИМ ПРОЄКТОМ	17
3.1. Стислий опис дипломної вистави	17
3.2. Формулювання здобувача освіти процесу роботи над роллю	18
3.3.Стосунки з іншими персонажами та ключові конфлікти.....	19
3.4.Пластична, голосова та емоційна характеристика ролі.....	20
РОЗДІЛ 4. ВИКОРИСТАННЯ ЕЛЕМЕНТІВ КОМПЛЕКСУ ЗАХОДІВ ОФОРМЛЕННЯ ДИПЛОМНОЇ ВИСТАВИ	22
4.1.Репетиційний процес і робота з режисером.....	22
4.2.Публічний показ і вплив глядацької зали.....	23
4.3.Самоаналіз виконаної роботи.....	25
РОЗДІЛ 5. ВИСНОВКИ	28
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	30
ДОДАТКИ.....	31

ВСТУП

Сучасний театр у Києві зараз виглядає не як “сфера, що виживає”, а як жива, перенавантажена й дуже затребувана культурна екосистема. Війна не знищила інтерес до сцени - навпаки, для багатьох театр став місцем спільного переживання, осмислення реальності й просто способом не втратити відчуття життя “тут і зараз”. Це особливо видно на прикладі київських майданчиків, де на окремі вистави квитки розкуповують за лічені секунди, а зали стабільно повні.

У Києві помітні одразу кілька процесів. З одного боку, є театральний бум: великі інституції на кшталт Театру Франка мають ажіотажний попит, активно гастролують Україною та за кордоном, а українські постановки стали видимішими в міжнародному просторі. З іншого боку, всередині театального середовища триває складна розмова про якість, етику і сенс: театр одночасно шукає нову мову, працює з травмою війни, документальним матеріалом, ветеранським досвідом, жіночими голосами та деколонізацією освіти і сцени.

Саме у цій дипломній виставі «Кава перших побачень» розкривається багато актуальних тем: війна, любов, взаємодія між людьми, пристосування до умов, сенс, філософія життя, проблеми сучасного суспільства, минуле. Це не просто історія про трьох людей, а цілий аналіз і роздуми про наше покоління, якому доводиться жити в тяжкий час, і при цьому будувати майбутнє та не зламатися під натиском всіх проблем.

Підняття та популяризація української культури сьогодні - це не просто питання естетики чи традицій. Це стратегічний елемент виживання та розвитку держави.

1. Національна ідентичність та єдність

Культура - це фундамент, на якому будується нація. Мова, звичаї, мистецтво та історія дають відповідь на питання: «Хто ми є?». Коли громадяни мають сильний зв'язок зі своєю культурою, суспільство стає більш згуртованим і стійким до зовнішніх маніпуляцій.

2. Культура як «М'яка сила»

На міжнародній арені культура є потужним інструментом дипломатії.

- **Впізнаваність:** Чим більше світ знає про українську музику, кіно чи літературу, тим вищою стає суб'єктність України.

- **Інвестиції та туризм:** Культурна привабливість стимулює інтерес до країни, що в перспективі приносить економічну вигоду.

3. Протидія дезінформації та апропріації

Протягом століть українська культура піддавалася спробам стирання або привласнення. Піднімати власну культуру сьогодні означає:

- **Повернення імен:** Визнання українського коріння митців, яких довгий час називали «російськими» (наприклад, Малевич, Екстер).

- **Інформаційний захист:** Культурна самодостатність робить населення менш вразливим до пропаганди агресора.

4. Економічний потенціал

Креативні індустрії (ІТ, дизайн, архітектура, мода, видавнича справа) - це сектор економіки з високою доданою вартістю. Український етно-стиль у моді або сучасна українська музика вже стали експортними товарами, які створюють робочі місця та наповнюють бюджет.

5. Психологічна опора

У часи криз та війн культура стає джерелом ресурсу. Вона допомагає рефлексувати травми, знаходити сенси та дає натхнення боротися далі. Це живий організм, який лікує суспільство через творчість.

Підняття української культури сьогодні є питанням національної безпеки та фізичного виживання народу. Вона слугує фундаментом ідентичності, який дозволяє кожному громадянину чітко усвідомлювати своє коріння та відрізнити власні цінності від нав'язаних ззовні. Коли ми популяризуємо своє мистецтво, мову та історію, ми зміцнюємо внутрішню єдність суспільства, роблячи його стійким до маніпуляцій та інформаційних атак. Водночас культура виступає нашою мовою у світі, формуючи суб'єктність України на міжнародній арені та

перетворюючи її з об'єкта співчуття на країну з унікальним та потужним інтелектуальним капіталом.

Особливе місце в цьому процесі посідає театр, який зараз перетворився на простір колективної терапії та глибокої рефлексії. На відміну від кіно чи літератури, театр дає можливість живого співпереживання, де глядач може розділити свій біль і страх з іншими, отримуючи натомість відчуття підтримки та надії. Класичні п'єси, які десятиліттями здавалися лише текстами з підручників, раптом виявилися пророчими. Вони допомагають нам зрозуміти, що нинішня боротьба за свободу та гідність є логічним продовженням шляху багатьох поколінь. Сучасна сцена безжально деконструє старі міфи про меншовартість, повертаючи нам імена репресованих митців і створюючи нових героїв, які стають орієнтирами для майбутнього.

Зрештою, розвиток культури стимулює креативну економіку та дає поштовх для появи нових ідей у всіх сферах життя. Це не просто збереження традицій, а створення актуального, модного та конкурентоспроможного продукту, який надихає жити й творити навіть у найскладніші часи. Культура стає тією невидимою силою, що зшиває країну, лікує психологічні травми та наповнює сенсом саму ідею нашої перемоги.

РОЗДІЛ 1. ВИКОНАВЧА СКЛАДОВА ПРОЕКТУ

1.1. Стислі дані про виконавця

Виконавець дипломної роботи - Карпов Владислав Юрійович (2005 р.н.).

Здобувач вищої освіти кафедри сценічного мистецтва і культури Навчально-наукового інституту культури і креативних індустрій Київського національного університету технологій та дизайну. Випускник 4 курсу групи БАМП 1-22 освітньої програми «Акторська майстерність та продюсування» (спеціальність 026 «Сценічне мистецтво»). Випускник майстерні старшого викладача Кіно Віталія Анатолійовича.

З початку навчання поєдную академічну підготовку з професійною діяльністю. Стабільно беру участь у виставах Театру на Михайлівській, Театру на Троєщині та театру Каскадер. Регулярно відвідую заняття з трюкової підготовки, маю досвід зйомок в якості каскадера. Також пройшов курси озвучки і дубляжу, після яких розширив свій робочий спектр професії, та навіть зміг попрацювати в даному напрямі, озвучуючи невеличкі сюжетні відео в жанрі мелодрами. Такий підхід дозволив отримати значний практичний досвід, розвинути акторські навички та взаємодію не тільки на сцені, знімальному майданчику та мікрофоном в студії, а й поза лаштунками з акторами, режисерами та іншими людьми, які тісно пов'язані з мистецькою сферою.

Під час навчання в університеті в студентських показах, фахових іспитах, курсових і семестрових роботах були реалізовані такі ролі:

Вакула - «Ніч перед Різдвом» (М. Гоголь),

Макбет - «Макбет» (В. Шекспір),

Енріке - «Ціаністий калій... з молоком чи без?» (Хуан Хосе Алонсо Мільян),

Роберт - «Французька вечеря» (М. Камолетті),

Орест - «Мухи» (Жан-Поль Сартр),

Еней - «Енеїда» (І. Котляревський),

Лис Микита - «Лис Микита» (І. Франко)

У професійних театрах зіграв ролі:

Харитон - «Ото була весна» (За п'єсою «Безталанна», І. Карпенко-Карий),
Сірий заєць - «Зимова казка» (А. Воробйов),
Репер - «Шахрайки? Лесбійки? Красуні!» (За п'єсою «Шахрайки», Наталя Уварова),

Гном Романтик, Вовк - «Білосніжка і сім гномів» (Брати Грімм),

Блазень, Мишка, Лицар - «Рапунцель» (Брати Грімм).

Вийжджав на гастролі по всій Україні з виставами «Ото була весна» та «Рапунцель», де грав та отримував незамінний досвід перед дуже великими залами глядачів в різних містах, що позитивно впливало на акторський зріст.

За участь у виставі «Кава перших побачень» отримав нагороду на Всеукраїнському фестивалі «Імпреза над Латорицею» (м. Мукачево) - «Найкраща камерна вистава».

1.2.Стислі дані про колектив та партнерів

У роботі над дипломною виставою «Кава перших побачень» брали участь здобувачі вищої освіти кафедри сценічного мистецтва і культури Навчально-наукового інституту культури і креативних індустрій Київського національного університету технологій та дизайну - випускники майстерні старшого викладача Кіно Віталія Анатолійовича.

Колектив складався з студентів групи БАМП 1-22, які неодноразово за роки навчання виступали на своїх студентських показах, курсових роботах та виставах театрів. Така команда змогла збудувати професійну та злагоджену роботу під час виконання своїх ролей, що додало більшого професіоналізму під час реалізації дипломної вистави.

Євгенія Гіленко виконала роль Віки - доволі впевненої, розкритої в собі дівчини, яка в свої 20 років, вважає що багато чого побачила і з початку історії має не дуже хороше ставлення щодо Андрюші та Лесі через свої внутрішні переконання щодо життя. Євгенія чудова акторка, яка ще з дитинства займалася

цією професією. З нею чудово працювати, аналізувати та вибудовувати логічні діалоги під час сцени, а також відчувати один одного на внутрішньому плані.

Софія Славінська – з нею мені доводилось працювати найбільше за роки навчання, що дало змогу збудувати нам внутрішній акторський зв'язок впродовж років. Завдяки ньому нам легко підлаштовуватися один під одного на сцені, знаходити цікаві імпровізації та створювати живу взаємодію персонажів, що не може не привертати увагу глядача.

Режисером і художнім керівником проєкту є старший викладач, майстер мого курсу і за сумісництвом директор ЦМ «Новий український театр» - **Кіно Віталій Анатолійович**. Завдяки своєму режисерському мисленню, вибудовуванню постановці і професійною роботою з акторами зробили фундамент для створення вистави.

Значний внесок у реалізацію творчого проєкту зробив **Майборода Назар Володимирович** - старший викладач кафедри хореографії та пластичного виховання Київського національного університету театру, кіно і телебачення імені І. К. Карпенка-Карого, викладає трюкову підготовку актора. Має дуже великий та професіональний, багаторічний досвід роботи в кіноіндустрії (учасник понад 900 вистав, гастролі Італією, Німеччиною, Польщею, Молдовою, Австрією, Литвою). Він є директором «Ліги каскадерів» України, постановником трюків у кіно, а також актором Київського театру пригод і фантастики «Каскадер». Саме Назар Майборода зробив значний внесок в постановці номеру з катаною.

Людмила Миколаївна Ардельян – наш викладач сценічної мови, зробила великий внесок у підготовку дипломної вистави. Відома українська акторка театру, кіно та дубляжу, режисерка, телеведуча та педагогиня. Вона має звання Заслуженої артистки України. Людмила є однією з найбільш упізнаваних акторок озвучення. Її голосом говорять персонажі Анджеліни Джолі, Дженніфер Еністон, Кетрін Зета-Джонс та багатьох інших голлівудських зірок. Широку популярність здобула завдяки ролі Віолетти у серіалі «Реальна містика». Також брала участь у проєктах «Говорить вся країна» як експертка. Працює доцентом

кафедри сценічного мистецтва і культури в Київському національному університеті технологій та дизайну. Саме Людмила Миколаївна навчила мене правильно тримати паузи та виконувати емоційні переходи з різною інтенсивністю, при потребі різних сцен.

Викладач з вокалу **Ірина Віталіївна Білоус** зробила вагомий внесок у розвиток вокальних здібностей курсу. Саме вона змогла розробити та допомогти з вокальним номером в цій виставі, що є основним музичним елементом, який тягне за собою певний характер асоціацій з боку глядача. Командна робота всього колективу змогла якісно реалізувати дипломний проєкт не тільки в акторському і трюковому, а й у вокальному напрямі.

Юлія Вікторівна Кіно взяла на себе роль костюмера. Завдяки її роботі, наші персонажі на сцені показують свій характер не тільки через міміку і слова, а й через візуальне сприйняття, тобто через одяг та стиль в якому знаходяться персонажі вистави.

Коробка Артем - студент 2-го курсу майстерні Кіно Віталія Анатолійовича, який виконує роль звукооператора та світлооператора нашої вистави. Його задача полягає в створенні атмосферності та живого супроводу кожної сцени подій, які відбуваються протягом всієї історії, починаючи звуками пташок, закінчуючи димовими та світловими ефектами.

1.3.Стислі дані про місце реалізації проєкту

Дипломна вистава «Кава перших побачень» за п'єсою Марини Смілянець «Перших побачень період» була реалізована на сцені Театру на Михайлівській у рамках проєкту «Дебют». Від першого читання п'єси та аналізу, до генеральних прогонів і публічних показів - проходили на професійній сцені цього театру.

Протягом навчального року вистава регулярно гралася для широкої глядацької аудиторії, що дало можливість з кожним показом закріплювати свою акторську форму в матеріалі, допрацьовувати свої помилки та аналізувати реакцію глядача на кожну дію і слово в реальних умовах. Участь у проєкті

«Дебют» поєднала навчальний процес із професійною театральною діяльністю. Саме ця сцена стала провідною на всіх публічних показах.

Висновки до розділу 1

З перших етапів навчання, мені вдавалося поєднувати його з реальною практикою, а в подальшому воно було спрямоване на розширення спектру можливостей і різноманітності акторських навичок. Це дуже позитивно вплинуло на формування мене, як актора, та дозволило розвивати пластику, голос, взаємодію, психологію, слух, мислення набагато швидше. Виступи на сценах театру давали можливість розвивати навички поведінки на сцені, робота в дубляжі допомогла краще освоїти свій голос, каскадерські заняття та зйомки в кадрі на знімальному майданчику розвивало управління над своїм тілом та фізичною пластикою. Також завдяки командній роботі та взаєморозумінні вдалося чудово вибудувати всі лінії взаємодії між персонажами в дипломній виставі. Під керівництвом режисера Віталія Кіно вся наша робота перетворилася в один живий та професійний процес на сцені. Завдяки можливості виступати з цією виставою на сценах театрів протягом часу, ми змогли відточити всі помилки і невдачі, які нам заважали на початку.

РОЗДІЛ 2. АНАЛІЗ П'ЕСИ «КАВА ПЕРШИХ ПОБАЧЕНЬ» ТА РЕЖИСЕРСЬКОГО РІШЕННЯ ВИСТАВИ.

2.1. Загальні відомості про п'єсу, авторку та її актуальність

П'єса Марини Смілянець «Перших побачень період», яка також часто зустрічається під назвою «Б'юті-фул», є однією з найпопулярніших сучасних українських комедій, що досліджує тонкощі людських стосунків у цифрову епоху. Сюжет зосереджений на іронічній та водночас зворушливій історії зустрічі двох молодих людей. Завдяки живим діалогам, влучному гумору та глибокому розумінню сучасної психології, авторка створює дзеркало для глядача, у якому легко впізнати власні сумніви та надії на щирі близькість. Ця п'єса набула широкого визнання на камерних сценах українських театрів, так як вона пропонує легкий, але не поверхневий погляд на вічне питання пошуку кохання в умовах сучасного світу.

Марина Сергіївна Смілянець - сучасна українська драматургиня, сценаристка, театральна діячка та журналістка. Вона народилася 12 жовтня 1992 року в Києві. Свій творчий шлях розпочала з акторського відділення школи мистецтв №3, а згодом навчалася у Київському коледжі театру і кіно (майстерня Віталія Кіно), де здобула спеціальність акторки драматичного театру. У 2018 році Марина завершила навчання в КНУТКиТ ім. І. К. Карпенка-Карого, отримавши ступені бакалавра та магістра за спеціальністю «драматург кіно і телебачення». З 2013 року вона є членкинею Національної спілки театральних діячів України. Творчий доробок авторки налічує понад 15 п'єс для дітей та дорослих, які активно ставляться як в Україні (Київ, Запоріжжя, Миколаїв, Ужгород), так і за кордоном (Латвія, Німеччина, Велика Британія). Серед її найбільш відомих робіт - «Собача будка», «Б'ютіфул лайф», «Країна серйозних», «Люди Forbes» та «Коти-біженці».

П'єса «Кава перших побачень» фокусується на житті трьох підлітків - Лесі, Віки та Андрюші, де хтось намагається зберегти звичне життя, кохання та щирі

емоції в умовах війни, а хтось стає центром дискусій та розмов з приводу моралі, вчинків та героїзму. Події розгортаються навколо їхніх спроб знайти романтику та надію, попри постійну загрозу та перебування в укриттях, де кава стає символом мирного часу.

Лесея - це персонаж, який дає глядачу надію на те, що дім - це не там, де безпечно, а там, де твої люди. Її вибір залишитися, попри страх, і бути поруч із Вікою, коли та чекатиме на Андрюшу, є актом громадянської та особистої зрілості. Вона доводить, що період «перших побачень» із власною країною та власною совістю для неї закінчився, поступившись місцем глибокій і відданий любові до своєї землі та своїх друзів.

Віка виступає голосом раціональності та, певною мірою, скептицизму, який насправді є маскою для її вразливості. Вона часто нагадує подрузі про реальну небезпеку, правила «двох стін» або необхідність спускатися в укриття. Її стосунки з Лесеєю - це суміш підтримки та суперництва, властивого підліткам. Через Віку авторка показує, як війна змушує молодь аналізувати свої дії на рівні виживання, але водночас не вбиває в них потребу бути почутими та коханими.

Андрюша - це образ нового українського героя, чия сила полягає не в агресії, а в любові та відповідальності. Його персонаж залишає у глядача відчуття світлого суму та глибокої поваги, оскільки він уособлює тисячі реальних людей, які зробили такий самий вибір. Він не просто хлопець, якого «Лупили хлопці за гаражами», а символ надії на майбутнє. Його персонаж втілює сучасного юнака, який змушений проявляти мужність у зовсім не дитячих обставинах.

Актуальність п'єси «Кава перших побачень» зумовлена її здатністю гранично точно відтворити психологічний стан сучасної української молоді, чие дорослішання відбувається в умовах постійної небезпеки. Твір резонує з глядачем завдяки різьчому контрасту між крихким світом підліткових мрій та жорстокою реальністю війни. Марина Смілянець майстерно показує, що попри зовнішній хаос, людська потреба в близькості, флірті та першому коханні залишається незмінною і навіть загострюється, стаючи своєрідною формою емоційного спротиву. П'єса позбавлена зайвого пафосу, оскільки герої

розмовляють живою сучасною мовою, жартують і намагаються зберегти свою юність, що робить їхні переживання зрозумілими та близькими кожному. Символічний образ кави у творі перетворюється на маніфест нормального життя, за яке герої тримаються як за єдину опору, даруючи глядачеві відчуття надії та підтверджуючи право на щастя навіть у найтемніші часи. Таким чином, п'єса стає не просто художньою розповіддю, а терапевтичним дзеркалом, у якому сучасне покоління впізнає власну незламність і вміння цінувати кожен мить теперішнього.

2.2. Літературний і драматургічний аналіз твору

Літературна основа твору зосереджена на темі прискореного дорослішання. Головна ідея полягає в тому, що війна нівелює поверхневі соціальні ритуали, перетворюючи звичайний період залицянь на екзистенційний вибір. Персонажі Віка, Леся та Андрюша представляють різні архетипи сучасного українського суспільства. Віка є символом незламного тилу та емоційної стабільності. Її робота в кав'ярні - це не просто професія, а спосіб збереження цивілізованого простору. Леся втілює складний шлях репатріації. Її повернення з-за кордону демонструє пошук ідентичності та неможливість бути відірваною від свого коріння у критичний час. Андрюша є центральною постаттю трансформації. Його образ тихого чоловіка, який приймає рішення йти на фронт, руйнує стереотипи про героїзм як про щось зовнішньо ефектне. У літературному плані кава виступає наскрізним символом миру, затишку та життя, яке продовжується попри загрозу.

Драматургічний аналіз виявляє щільну структуру камерної драми, де весь зовнішній світ зі своїми катастрофами фокусується в одній точці - кав'ярні. Конфлікт твору не є антагоністичним, оскільки герої не протистоять один одному, а спільно протистоять обставинам. Головна драматургічна напруга тримається на внутрішньому супротиві героїв неминучому прощанню. Композиційно п'єса побудована як поступове зняття психологічних бар'єрів. Спочатку глядач бачить звичні побутові розмови та легку іронію, що характерно для комедійного жанру.

Однак із розвитком дії та виявленням наміру Андрюші йти на війну, жанрова природа твору зміщується в бік високої драми. Кульмінаційним моментом стає фінальна кава Андрюші, яка перетворюється на ритуал прощання з мирним минулим.

Головні події вистави:

Зустріч Віки та Лесі: Леся з'являється в кав'ярні. Це емоційний початок, де через розповіді Лесі про закордон і реакції Віки ми бачимо прірву між «там» і «тут».

Прихід Андрюші: Андрюша приходить у кав'ярню. Зміна уваги, та фокусування на новому персонажі.

Монолог Віки: Її слова є як протест та вивільнення емоцій проти зовнішніх обставин.

Новина про Андрюшу: Леся дізнається про те, що Андрюша збирається на фронт, що повністю перевертає уявлення і думку про персонажа.

Фінальне об'єднання: Леся нарешті наважилася показати хлопцю свої почуття через поцілунок, та на історії ставиться «три крапки», де кожен може тільки уявити, що було далі та яка доля в подальшому цих персонажів.

Цей твір має доволі просту структуру, але при всій простоті він є абсолютно актуальним для будь-якого українця, бо він є «живим» і розкриває дуже багато серйозних і реальних проблем, які торкаються кожної людини в умовах сучасного життя. Через побудовані діалоги персонажів, читаючи п'єсу можна подумати і переосмислити теми про які, можливо, навіть ніхто і не думав, але насправді, вони лежать на поверхні.

2.3.Режисерське рішення вистави та місце ролі в загальній концепції

Режисерська постановка Віталія Кіно в Театрі на Михайлівській перетворила камерну п'єсу Марини Смілянець на справжній сеанс «театральної

терапії». Режисер зумів поєднати легкість романтичної комедії з гострою драмою сьогодення, зробивши акцент на інтимності та співпереживанні.

Звуковий ландшафт: Віталій Анатолійович майстерно вплітає звуки сучасного міста - від шуму вулиці до віддалених сирен чи сповіщень у месенджерах. Це постійно нагадує глядачу, що дія відбувається «тут і зараз», у нашій спільній воєнній реальності.

Жанровий контраст: від комедії до драми

Режисер будує виставу на різких емоційних гойдалках. Постановка починається як легка, по-доброму смішна історія про жіночі секрети, повернення з-за кордону. Глядач розслабляється, сміється над жартами Віки та Лесі. Проте в момент, коли стає відомо, що Андрюша збирається на фронт, режисер різко змінює темпоритм і світлову партитуру. Сміх затихає, а побутові предмети раптом набувають сакрального змісту.

Акцент на підтекстах та паузах

У постановці Віталія Кіно велике значення мають паузи. Режисер дає акторам час «прожити» мовчання. Глядач бачить, як за усмішкою Віки ховається відчай, а за мовчанням Андрюші - залізна рішучість.

Робота з архетипами, а не з плакатами

Режисер уникає плакатного патріотизму. Андрюша у виставі не виглядає як «супермен». Це звичайний хлопець, можливо, навіть дещо інфантильний на початку, який на очах у глядача дорослішає. Леся не засуджується за те, що виїхала, - через акторську гру режисер показує її внутрішній біль і розгубленість. Це робить персонажів живими людьми, в яких глядач впізнає себе або своїх знайомих.

Світлове рішення та символізм фіналу

Світло у виставі тепле, «лампове», що підкреслює затишок кав'ярні як останнього bastionу миру. Фінал вистави режисер залишає світлим, попри сумну ноту прощання. Це свідомий вибір - дати глядачу надію. Вистава закінчується не крапкою, а обіцянкою, що життя переможе, кава буде допита, а побачення - продовжені.

Висновки до розділу 2

Головний висновок полягає в тому, що твір є унікальним прикладом адаптації драматургії до запитів реального часу. Легка комедія під тиском обставин перетворилася на глибоку психологічну драму. Авторка та режисер довели, що «період перших побачень» у сучасній Україні - це не про тривалі прогулянки, а про здатність за чашкою кави прийняти рішення, які зазвичай потребують років. Кав'ярня у творі постає не просто місцем дії, а символом цивілізаційного вибору. Звичні речі - аромат кави, розмови подруг - у контексті війни стають формою тихого, але потужного спротиву хаосу. Це нагадування про те, що триматися за «нормальність» - це теж велика сила.

Війна може змінити плани, зруйнувати затишок і розлучити закоханих, але вона не здатна скасувати потребу людей у близькості та світлі. «Кава перших побачень» залишає глядача з усвідомленням того, що кожна мить поруч із близькими є дорогоцінною, а тил і фронт єдині у своєму прагненні зберегти життя.

Загалом, п'єса та вистава є важливим культурним документом сучасності, що фіксує зміну колективної свідомості українців: від розгубленості та втечі до усвідомленого повернення, боротьби та очікування.

РОЗДІЛ 3. РОБОТА НАД ОБРАЗОМ АНДРЮШИ: ЕТАПИ СТВОРЕННЯ ПЕРСОНАЖА.

3.1. Біографія Андрюши

Андрій виріс у теплій, але тихій атмосфері, де головними жінками його життя завжди були мама та молодша сестричка. Батько пішов із сім'ї занадто рано, щоб залишити по собі бодай якісь спогади, тому Андрюша з дитинства звик бути «єдиним чоловіком у домі». Щоправда, цей статус він реалізовував по-своєму: замість того, щоб вбивати цвяхи, він професійно заспокоював сестру грою на скрипці, коли тій снилися страшні сни, і навчився готувати ідеальні сніданки, щоб мама могла поспати зайву годину. Саме через відсутність батька, його ніхто не навчав як постояти за себе, як бути в потрібний момент сильним та мати внутрішній стержень.

Його дитинство пройшло у стінах музичної школи. Скрипка стала його найкращим другом і водночас захисним панциром від галасливого світу. Одного разу мама, вирішивши, що синові все ж бракує «чоловічої гарту», записала його на айкідо. Проте Андрюша протримався там лише місяць. Його кар'єра бійця закінчилася після того, як під час першого ж тренувального спарингу він замість того, щоб зробити кидок, почав щиро вибачатися перед партнером за те, що випадково наступив йому на пальці. Хлопець зрозумів, що перемагати людей - це зовсім не його, і з полегшенням повернувся до нот.

Через свою замкненість і безмежну наївність Андрій часто потрапляє в незручні ситуації. Найбільше він соромиться випадку з випускного в музичній школі: він так ретельно готувався до фінального виступу, що переплутав футляри й приніс на сцену дитячу іграшкову скрипку своєї сестри. Виявивши це вже перед глядачами, він не розгубився (бо був надто шокований), а на повному серйозі спробував зіграти на ній Вівальді. Писк пластмасових струн досі сниться йому в кошмарах, хоча сестра тоді була в захваті.

В школі відносини зі своїми однолітками були у нього, м'яко кажучи, не дуже, через свою замкненість він часто ставав об'єктом для насмішок. Його іноді

навіть могли побити через те, що він не міг дати відсіч, адже був занадто добрим. Це ми можемо знати зі слів Віки.

Андрій - це спокійний, добрий і дуже тихий юнак. Він дивиться на світ широко розплющеними очима. Також він має повністю свідоме мислення, не зважаючи на всі страхи і переживання, він все-таки вирішує піти на фронт, бо вважає це правильним. Це доводить, що може в простих ситуаціях він може бути слабшим, але там де всі бояться і тікають, він не відступає і показує свою справжню чоловічу силу.

3.2.Аналіз характеру, мотивів і «гарячої мети»

Андрюша - класичний меланхолік-інтроверт. Його внутрішній світ набагато багатший за зовнішні прояви. Він не прагне лідерства чи уваги; навпаки, його комфортна зона - це роль спостерігача. Він «заряджається» наодинці з музикою, а соціальна взаємодія (особливо побачення) вимагає від нього великих енергетичних витрат. Його доброта - це не слабкість, а свідомий вибір (хоча сам він цього може не розуміти). Наївність робить його вразливим до маніпуляцій, але водночас робить його найбільш «справжнім» персонажем. Він не вміє грати ролі чи будувати стратегії зваблення, що робить його образ комічним і зворушливим одночасно. Він - людина внутрішнього спокою. Навіть у моменти сорому чи незручності він не виявляє агресії, а радше замикається в собі, викликаючи у оточуючих бажання захистити його. Це персонаж, який шукає не просто партнера, а споріднену душу, яка змогла б розгледіти за його мовчазністю та незграбністю глибокий, поетичний світ.

Головним мотивом героя є прагнення залишитися собою та зберегти здатність до почуттів попри сирени, дрони та постійну небезпеку. Кожне побачення та кожна чашка какао для Андрюші - це акт тихого спротиву війні. Будучи скромним і тихим, Андрюша часто відчувається невидимим. Його мета - стати «помітним» хоча б для однієї з дівчат (Віки чи Лесі). Він хоче довести самому собі, що його внутрішній світ має цінність, навіть якщо він не вміє голосно про це заявити. Його мета - дати дівчатам ту стабільність і спокій, яких

їм не вистачає. Він хоче бути «тихою гаванню», де вони зможуть відпочити від власної емоційності чи життєвих труднощів.

3.3. Стосунки з іншими персонажами та ключові конфлікти

З Лесею (Пошук глибини): Це стосунки на рівні інтелекту та «споріднених душ». Андрюша бачить у Лесі людину, яка здатна зрозуміти його без слів. Його скромність тут перетворюється на делікатність. Він намагається бути для неї опорою, але часто губиться, коли її внутрішній світ стає занадто складним або закритим. Це стосунки-тиша, де кава - символ глибокої розмови.

З Вікою (Вихід із зони комфорту): Віка для Андрюші - це стихія, яка його лякає і водночас притягує. Вона активна, можливо, більш приземлена або прямолінійна. У стосунках з нею він відчувається незграбним, але саме вона змушує його «прокидатися» і діяти. Це стосунки-іскра, де він постійно долає свою сором'язливість, щоб просто втриматися поруч із її темпом життя.

Конфлікт Андрюші в тому, що він хоче змінити ситуацію, бути героєм для дівчат, але його натура (скромність і тихість) тримає його в полоні. Він постійно картає себе за те, що вчасно не сказав важливе слово або не зробив рішучий жест. Також має конфлікт із зовнішнім світом, він полягає в тому, що він «не вписується» в образ типового героя воєнного часу. Він намагається довести, що доброта і тиша - це теж сила. Навколо вибухи та смерть, які вимагають агресії та боротьби, а він хоче просто пити какао і просто говорити. Він відчувається «недоречним» зі своєю м'якістю в жорстокому світі, але водночас саме ця м'якість є його способом зберегти себе.

3.4. Пластична, голосова та емоційна характеристика ролі

Образ Андрюші я будував на ідеї максимальної непомітності та внутрішньої крихкості. Це персонаж, чия присутність у просторі відчувається не через дію, а через особливу, майже статичну тишу, яку він приносить із собою.

Тому у його пластиці домінує закритість. Він пересувається короткими, обережними кроками, ніби постійно перевіряє підлогу під ногами на міцність або

боїться випадковим шумом привернути до себе увагу. Його тіло ніби прагне зайняти якомога менше місця: плечі часто зведені всередину, створюючи захисний контур, а руки живуть власним життям - вони або міцно стиснуті в кишенях, або перебирають край одягу, що видає його приховану тривогу. Він уникає широких жестів, його рухи скуті та лаконічні. Прямий погляд для нього - це виклик, тому він частіше дивиться на власні черевики або кудись убік, створюючи враження людини, яка завжди перебуває на межі вибачення за своє існування.

Голос Андрюші я зробив логічним продовженням його фізичної скутості. Це тихий, приглушений звук, який народжується десь глибоко в горлі й рідко виходить на повну силу. У його мові багато повітря, придихів і пауз, під час яких він ніби зважує кожне слово, щоб воно, не дай Боже, не прозвучало занадто різко чи претензійно. Він говорить монотонно, без яскравих інтонаційних сплесків, часто ковтаючи закінчення слів, щоб якомога швидше завершити свою участь у розмові.

Коли я працював над його емоційним станом, то встановив, що цей герой перебуває в постійному стані «внутрішньої еміграції». Для нього зовнішній світ із його конфліктами, гучними звуками та війною є агресивним середовищем, від якого він ховається за стіною своєї скромності. Будь-яке підвищення тону з боку оточуючих змушує його внутрішньо стискатися; він не вміє і не хоче захищатися, обираючи шлях капітуляції або мовчазного відходу.

Висновки до розділу 3

Підсумовуючи роботу над образом Андрюші, можна стверджувати, що створення такого персонажа вимагло не зовнішньої експресії, а тонкого володіння мистецтвом внутрішньої дії. Процес втілення цього образу пройшов шлях від механічного пошуку фізичних обмежень - таких як дрібна хода та закритість поз - до глибокого психологічного виправдання кожного жесту. Я перетворив тишу персонажа на його найгучнішу характеристику, де за кожним

опущеним поглядом чи обірваною фразою вгадується складна внутрішня боротьба.

Розвиток героя протягом вистави простежується через поступову трансформацію його страху в особливу форму тихої мужності. Якщо на початку роботи акцент ставився на бажанні Андрюші бути «невидимим», то у фіналі його скромність і відсутність агресії постають уже не як слабкість, а як свідомий вибір і моральна позиція. Цей етап став ключовим у створенні цілісного образу: я не просто зіграв «тиху людину», а розкрив драму особистості, яка знаходить сили залишатися собою, попри тиск обставин і конфліктність середовища. Така детальна робота над пластичним малюнком, специфічною партитурою голосу та емоційною стриманістю дозволила створити багатогранний і щирий портрет, який стає для глядача символом вразливості, що потребує захисту.

РОЗДІЛ 4. ПРАКТИЧНЕ ВТІЛЕННЯ РОЛІ ТА АНАЛІЗ РЕЗУЛЬТАТІВ.

4.1.Репетиційний процес і робота з режисером

Активний репетиційний процес проводився з жовтня 2024 по квітень 2025 року та загалом було проведено 120 годин репетицій. Робота проходила на сцені Театру на Михайлівській, що дало можливість одразу відчувати простір і звикати до професійної обстановки нашої вистави. Загалом було проведено 120 годин репетицій.

Читання та розбір - це перший етап з якого починалася наша робота. З початку режисер нам дав прочитати матеріал самостійно усно та зробити початковий аналіз свого персонажу, які думки приходять щодо нього, причини вчинків, які відчуття до персонажу позитивні чи негативні, і чи розумію я його внутрішньо чи ні. Віталій Анатолійович говорив, щоб повністю передати Андрюшу, мені не треба грати комедійно, а в першу чергу зрозуміти, що він не просто якийсь ботан, а людина яка має колосальний життєвий досвід, в нього є своя історія, переживання та сила, яка виражається не в стереотипних речах, а зовсім в іншому.

Фізичне існування на сцені - другий етап роботи над персонажем. Після аналізу, ми перейшли до фізичного будування і знаходити правильну пластику, яка б підходила Андрюші, та гарно виглядала на сцені. Режисер створив завдяки декораціям справжню кав'ярню прямо на нашому просторі. Завдяки першому етапу роботи я вже почав уявляти та вибудовувати стиль і рухи персонажа. Опираючись на характер і темперамент Андрюші я вибудував йому закрите тіло, короткі кроки, руки, які постійно в карманах, повільні рухи тілом. Мій режисер коригував це все, та говорив де треба додати м'якості, а де робити більш швидші рухи.

Робота з підтекстами та партнерами - третій етап, який вже до кінця вибудував нашу виставу. Віталій Анатолійович завжди нам нагадував про підтексти, емоції і що кожне слово та дія одного персонажа це завжди реакція іншого. Особисто мені було дуже важко на початку у фінальній сцені говорити

про Василя Сергійовича, якому на фронті відірвало руку, та постійно через паузи тримати потрібний емоційний градус, щоб одночасно фраза не звучала смішно, а навпаки набрала великого драматизму і змусив глядача співпереживати цій ситуації.

Прогони та прем'єра - четвертий етап, який відшліфував до ідеалу все, що ми вибудували: пластику, паузи, емоційні градуси, реакції, рухи, слова, робота зі світлом та звуком. Прем'єра дипломної вистави відбулася **1 квітня 2025 року** на сцені Театру на Михайлівській. А через чотири дні, 5-7 квітня 2025 року, ми повезли виставу на Всеукраїнський фестиваль «Імпреза над Латорицею» у Мукачеві, де отримали дві нагороди: «Краща камерна вистава» та «Кращий акторський дует» (Євгенія Гіленко і Софія Славінська). У травні 2025 року відбулася офіційна прем'єра вистави «Кава перших побачень» у рамках проєкту «Дебют» в театрі на Михайлівській. Цілий рік ми регулярно показували цю виставу глядачам та не втрачали плоди нашої роботи і з кожним разом все більше вдосконалювали наші навички.

Режисер Віталій Анатолійович навчив мене грати на сцені так, щоб я вмів зберігати емоційний градус персонажа в будь-якій виставі впевнено, який би не був мій внутрішній або фізичний стан. Це навчання і співпраця зробила з мене справжнього професійного актора, який є конкурентноспроможним в українському театрі і кіно.

4.2. Публічний показ і вплив глядацької зали

Від прем'єри 1 квітня 2025 року і до сьогодні (квітень 2026) ми зіграли виставу вже понад 80 разів. І кожного разу я вдосконалював свою роль, свого персонажа та розкривав його ширше з кожною зіграною виставою.

Прем'єра 1 квітня 2025 року - перший показ вистави відбувся на сцені театру на Михайлівській. На нього потрапили представники кафедри, викладачі, студенти з інших курсів, а також всі родичі і друзі учасників вистави. З одного боку не було страху або якогось хвилювання через досвід, але з іншого я розумів

що ми вперше зіграємо цю виставу на глядача, ніяких повторів, перерв, зауважень, все робиться тут і зараз, дуже хотів зробити все ідеально, а для цього треба було старатися якнайбільше, що я і зробив. Мені було цікаво чи правильно відреагують глядачі на появу мого персонажа, наскільки я очікував. Перша моя поява супроводжувалась добрим сміхом, з перших слів я насолоджувався процесом гри, і я розумів, що все що я робив до того на репетиціях дало свої плоди, під кінець зал повністю розумів хід дій мого персонажа. Якщо спочатку Андрюша сприймався як комічний персонаж, який просто хоче «какао», то під кінець він вже став цілим драматичним героєм зі своєю історією. Після вистави деякі глядачі пропонували мені какао.

Фестивальні покази 5-7 квітня 2025 року на Всеукраїнському фестивалі «Імпреза над Латорицею» в Мукачеві. Ми грали абсолютно в іншому просторі, з іншими людьми, які певною мірою відрізняються від киян. Це було помітно по реакції залу, бо вона була навіть ще активнішою, вони часто сміялись, думали з нами, аплодували. Після вистави голова журі сказала нам, що ми навіть не грали, а проживали цю історію. Там ми отримали дві нагороди: «Краща камерна вистава» та «Кращий акторський дует» (Євгенія Гіленко і Софія Славінська).

Подальші покази протягом року (з травня 2025 по квітень 2026) - протягом цього часу ми не тільки відшліфовували всю нашу роботу, а й спостерігали кожного разу за реакцією глядачів. Ми грали цю виставу 2-4 рази на місяць і за цей час були абсолютно різні вікові категорії, починаючи від школярів, закінчуючи літніми людьми. Більш старший сегмент дивився спокійніше і стриманіше, в той час коли молодші були активніші та сприймали кожен гумор сміхом. Кожен з них сприймав це по своєму, хтось більше реагував, хтось менше, але ця вистава нікого не залишала байдужим і кожному з них було над чим задуматись. За цей довгий час виступів я навчився не просто грати Андрюшу, а повністю проживати цього персонажа, розуміти його історію і вчинки. Також глядацька реакція давала зрозуміти де саме і над чим, можливо, треба допрацювати, щоб в подальшому не допускати можливих помилок в паузах та інтонації.

4.3.Самоаналіз виконаної роботи

Входження в образ та розуміння персонажа

На початку роботи Андрюша здавався мені смішним, кумедним, слабким і занадто сором'язливим. Проте в процесі репетицій я зміг зазирнути глибше. Головним досягненням стало розуміння його внутрішньої логіки: чому він прийшов до тієї кав'ярні, чого він боїться і чого насправді прагне. Я навчився бачити світ його очима, що дозволило мені не просто «грати роль», а стати адвокатом свого персонажа.

Робота над підтекстами та внутрішнім монологом

Я приділив багато уваги тому, про що Андрюша мовчить. У виставі паузи важать стільки ж, скільки й репліки. Я вибудував безперервний внутрішній монолог, який не зупинявся ні на мить. Це допомогло уникнути «порожніх очей» на сцені. Коли я слухав партнерку, я не просто чекав на свою чергу, а проводив внутрішню оцінку кожного її слова, що робило мої реакції природними та непередбачуваними.

Відмова від акторських штампів та перегравання

Одним із найбільших викликів було завдання не перегравати. Раніше я міг вдаватися до зайвої жестикуляції чи форсування емоцій, щоб здатися переконливим. У роботі над Андрюшею я засвоїв принцип «менше - це більше». Я змістив фокус із зовнішнього прояву на внутрішню дію. Замість того, щоб показувати хвилювання, я почав його реально проживати, дозволяючи глядачеві помітити це в моїх паузах, поглядах та мікроміміці.

Проживання «тут і зараз»

Ця роль навчила мене справжньому партнерству. Кожна «кава» у виставі стала для мене живою взаємодією. Я навчився не чекати своєї репліки, а справді слухати партнера по сцені та реагувати на його імпульси. Це допомогло зробити образ Андрюші живим, рухливим і вразливим.

Як ця робота допомогла мені як актору

Досвід роботи над Андрюшею став для мене щепленням від перегравання. Тепер, працюючи над будь-яким іншим персонажем (навіть гострохарактерним

чи гротескним), я буду знайти ту межу, де закінчується правда і починається фальш. Це вміння тримати внутрішній контроль і довіряти мінімалістичним засобам виразності - одна з найважливіших навичок для сучасного актора кіно та театру. Також я навчився вибудовувати складну внутрішню біографію героя, знаходити приховані мотиви та підтексти. У майбутньому це допоможе мені швидше розбирати ролі будь-якої складності, роблячи персонажів об'ємними вже на етапі перших репетицій.

Висновки до розділу 4

Репетиційний процес роботи над образом Андрюші став для мене серйозним іспитом на сценічну зрілість і психологічну гнучкість. Специфіка цього персонажа вимагала тонкого балансування між комедійною незграбністю підлітка та глибоким внутрішнім зламом, зумовленим воєнним сьогоденням. На етапі репетицій я проробив складну внутрішню еволюцію героя: від невпевненого у собі юнака, який ховається за жартами та масками, до змужнілої людини, здатної на реальні вчинки та захист близьких. Особлива увага приділялася пластичній виразності та мовній характеристиці Андрюші, адже в умовах камерної сцени будь-який наганий жест чи фальшива інтонація миттєво зруйнували б глядацьку віру. Взаємодія з партнерками по сцені вибудовувалася через пошук гострих контрастів - від початкової ніяковості до абсолютної синергії та щирості.

Життєздатність та об'ємність образу Андрюші остаточно сформувалися під безпосереднім впливом глядацької зали. Оскільки цей персонаж уособлює типового сучасного хлопця, з яким молода частина публіки асоціює себе, а старша - своїх синів чи друзів, виник потужний ефект психологічного віддзеркалення. Глядацька зала діяла як живий резонатор: кожна ніякова репліка Андрюші викликала хвилю щирого сміху та розряджала напругу, що давало мені необхідний емоційний фідбек і додавало грі легкості й азарту. Для мене цей енергетичний обмін із публікою став головним інструментом коригування образу: реакція глядача допомогла очистити роль від зайвого пафосу та зробити

Андрюшу по-справжньому живим, зворушливим і близьким кожному, хто сидить у залі. У підсумку робота над роллю довела, що Андрюша відбувся не просто як сценічний тип, а як символ покоління, чию юність обпалила війна.

РОЗДІЛ 5. ВИСНОВКИ

Виконання кваліфікаційної роботи «Виконання ролі Андрюши у творчому проєкті - виставі «Кава перших побачень» за п'єсою Марини Смілянecь «Перших побачень період» довела мою здатність оперувати інструментарієм сучасної психологічної школи, успішно взаємодіяти в акторському ансамблі та реалізовувати складні режисерські завдання. Цей створений образ став живим, художньо переконливим символом сучасного покоління. Режисерське рішення Віталія Кіно, побудоване на принципах сценічного мінімалізму, камерності та інтимності простору, визначило специфіку виконавчої складової та вимагало граничної психологічної достовірності, відмови від театрального пафосу й існування у зоні «публічної самотності». Процес створення образу Андрюші пройшов послідовну еволюцію - від первинного кабінетного аналізу тексту, визначення наскрізної дії та надзавдання героя, до пластичного й мовного структурування персонажа на репетиціях. У ході цієї роботи мені вдалося детально пропрацювати психологічний портрет юнака, який через призму гумору, підліткової ніяковості приходить до внутрішнього змужніння, усвідомлення власної відповідальності й готовності захищати свій світ. Я навчився миттєво реагувати на найменші коливання настрою в залі, тримаючи баланс між наперед визначеною партитурою ролі та живою імпровізацією, викликаною безпосередньою близькістю глядацьких очей. Цей безперервний енергетичний обмін дозволив мені очистити образ Андрюші від побутової ілюстративності, поглибити сценічні паузи, загострити увагу на внутрішньому монолозі та досягти ефекту психологічного віддзеркалення у свідомості публіки. У перспективі майбутньої професійної діяльності досвід роботи над цією роллю став потужним практичним і ментальним капіталом. Ця робота заклала міцний фундамент для подальшого професійного зростання, озброївши мене унікальними навичками існування в екстремально близькому контакті з глядачем, що є незамінним як у сучасному театрі, так і в кінематографі, де камера вимагає абсолютної психологічної точності. Я здобув практичний досвід

управління власним психофізичним апаратом в умовах живого стресу, а також навчився миттєво адаптувати темпоритм гри під мінливі реакції залу і вибудовувати складні інтерактивні зв'язки з партнерами. Ця виконана робота підтверджує рівень моєї професійної підготовки та готовність до самостійної діяльності в сучасному українському театрі і кіно.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ

1. Смілянець М. Перших побачень період : коротка п'єса про юність в часи війни / Марина Смілянець. - Рукопис, 2024. - 28 с.
2. Методичні рекомендації до виконання кваліфікаційної роботи для здобувачів першого (бакалаврського) рівня вищої освіти у Київському національному університеті театру, кіно і телебачення імені І. К. Карпенка-Карого. - Київ : КНУТКіТ імені І. К. Карпенка-Карого, 2023. - 18 с.
3. Методичні рекомендації до виконання основної частини пояснювальної записки кваліфікаційної роботи (творчого проєкту) для здобувачів першого (бакалаврського) рівня вищої освіти спеціальності 026 «Сценічне мистецтво» / уклад. О. В. Щурська. - Київ : КНУТД, 2024. - 12 с.
4. Психологія акторської творчості : навчальний посібник / за ред. В. М. Піддубного. - Київ : КНУТКіТ імені І. К. Карпенка-Карого, 2023. - 248 с.
5. Чехов М. А. Про техніку актора / Михайло Чехов ; пер. з англ. - Львів : СПОЛОМ, 2021. - 184 с.
6. Базова акторська майстерність : навчальний посібник / Ю. Сидоренко. - Львів : СПОЛОМ, 2018. – 172 с.
7. Ар'є П. Земля під ногами : сучасна українська драматургія воєнного часу / Павло Ар'є. - Київ : Факт, 2023. - 112 с.
8. Театр під час війни : збірник статей і матеріалів / за ред. О. В. Перетятко. - Київ : Інститут проблем сучасного мистецтва НАМ України, 2024. - 184 с.
9. Положення про організацію освітнього процесу в Київському національному університеті технологій та дизайну. - Київ : КНУТД, 2023. - 42 с.
10. Закон України «Про вищу освіту» від 01.07.2014 № 1556-VII (зі змінами та доповненнями). - Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1556-18> (дата звернення: 10.04.2026).
11. Офіційний сайт фестивалю «Імпреза над Латорицею». - Режим доступу: <https://impreza-mukachevo.com> (дата звернення: 12.04.2026).

ДОДАТКИ

Фото 1.1 – Показ зі сценічної мови 2 курс

Фото 1.2 – Роль Вакула «Ніч перед різдвом»

Фото 2.1 – Роль Орест «Мухи»

Фото 2.2 – Роль Робберт «Французька Вечеря»

Фото 3.1 – Роль Енріке «Цианістий калій... З молоком чи без?»

Фото 3.2 - Показ зі сценічної мови роль Еней «Енеїда»

Фото 4.1 - Прем'єра «Кава перших побачень» в проєкті «Дебют» на сцені Театру на Михайлівській

Фото 4.2 - Прем'єра «Кава перших побачень» в проєкті «Дебют» на сцені Театру на Михайлівській

Фото 5.1 – Роль Сірий заєць «Зимова казка» в театрі на Михайлівській

Фото 5.2 – Роль Харитон «Ото була весна...» в театрі на Михайлівській

Фото 6.1 – Афіша показу зі сценічної мови «Енеїда»

Фото 6.2 – Афіша показу з акторської майстерності 2 курсу, майстерня В. А. Кіно, 2023 рік

Фото 7.1 - Афіша показу з акторської майстерності 2 курсу, майстерня В. А. Кіно, 2024 рік

Фото 7.2 – Афіша вистави «Кава перших побачень» в театрі на Михайлівській, 2025 рік